



Read the full book on:
[10.1787/growth-2012-en](https://doi.org/10.1787/growth-2012-en)

Gazdaságpolitikai reformok 2012-ben. A növekedés jegyében

Összefoglalás magyarul

- *A növekedés jegyében* c. kiadvány az OECD éves jelentése, mely az OECD-országok strukturális politikájában bekövetkezett fejleményeket emeli ki. Meghatározza a reáljövedelmeket növelő strukturális reformok prioritásait minden egyes OECD-ország és jelentős feltörekvő gazdaság (Brazília, Kína, India, Indonézia, Oroszország és Dél-Afrika) számára. *A növekedés jegyében* címet viselő elemzés rendszeresen áttekinti a reformok megvalósítását is az összes vizsgált országban.
- A jelentés olyan, nemzetközi szinten összehasonlítható mutatószámokat mutat be, amelyek alapján az országok számos területen értékelhetik gazdasági teljesítményüket és strukturális politikájukat. Minden kiadás több tematikus tanulmányt is tartalmaz.

A növekedés jegyében címet viselő elemzés keretében az OECD 2005 óta határozza meg a reáljövedelmeket növelő strukturális reformok prioritásait minden OECD-ország számára, a 2011. évi kiadással kezdődően pedig a BRIICS-országok – Brazília, Kína, India, Indonézia, Oroszország és Dél-Afrika – számára is. (A BRIICS-országok azok a nem OECD-tagországok, amelyekkel az OECD szorosan együttműködik.) Ez a folyamat megfelelő eszközt biztosít a kormányoknak a lakosok életszínvonalára hosszú távon hatást gyakorló politikai reformok mérlegelésére. *A növekedés jegyében* c. elemzés megállapításait a G20-as országok 2009. évi pittsburghi csúcstalálkozója óta a G20-ak kölcsönös értékelési folyamatában is alkalmazzák.

A növekedés jegyében ezen új kiadása a 2007–2011 közötti időszak egészére kiterjedően felméri, hogy milyen előrehaladást értek el az országok a strukturális reformok terén a válság kezdete óta. A válság új politikai kihívásokkal és tanulságokkal szolgált, ugyanakkor még nyilvánvalóbbá tette számos, *A növekedés jegyében* c. kiadványban meghatározott prioritás szükségességét. A válság kezdete óta eltelt évek vonatkozásában az alábbi főbb reformsémák – melyek összegzése egy összefoglaló fejezetben (az 1. fejezetben), részletesebb kifejtése pedig az országokénti feljegyzésekben (a 2. fejezetben) található – állapíthatók meg:

- A reformok üteme – az országoknak *A növekedés jegyében* c. kiadvány korábbi kiadásaiban meghatározott reformprioritásokra való reagálása alapján mérve – összességében gyorsabb volt a válság után, mint azt megelőzően.
- A reformok üteme és jellege azonban a válság különböző szakaszaiban jelentős eltéréseket mutatott. A 2008-as recesszió először lelassította a strukturális reformokat az OECD-országokban, mivel a legfontosabb feladatot ekkor az összkéréslet stabilizálása és a munkanélkülieknek nyújtott jövedelempótló támogatás biztosítása jelentette. A középtávú költségvetési konszolidáció szükségességének egyre sürgetőbbé válásával reformokat vezettek be a költségvetési kiigazítás folyamatát segítő politikai területeken, többek között a nyugdíj- és jóléti rendszerek, valamint az állami szektor területén.
- A válság és a rákövetkező lanyha fellendülés a strukturális reformok katalizátoraként működött elsősorban azokban az OECD-országokban, ahol a legnagyobb szükség volt a reformokra. Az alacsonyabb jövedelmű OECD-országok, amelyek általában jobban rá vannak szorulva a reformokra, valamint azok az országok, ahol a munkanélküliség a legnagyobb mértékben nőtt a válság során, jobban megszívlelték *A növekedés jegyében* c. kiadványban rájuk vonatkozóan megfogalmazott prioritásokat.
- Az államháztartási konszolidáció szükségessége és a gyorsan növekvő államadósságból eredő pénzügyi nyomás 2009 óta újabb lökést adott a reformoknak, ami ellentmond a múltbéli adatoknak, amelyek szerint a költségvetési megszorítások általában visszafogják a reformokat. Különösen a válság legutóbbi szakaszában volt megfigyelhető a potenciális növekedés fokozását, az árbeli versenyképesség visszanyerését és a költségvetés fenntarthatóságának visszaállítását célzó, politikailag érzékeny reformok felgyorsulása.
- A válság hatása a BRIICS-országokban enyhébben és rövidebb időtávon jelentkezett, ugyanakkor nyilvánvalóbbá tette az inkluzívabb növekedést biztosító reformok szükségességét. A jelen kiadványban vizsgált feltörekvő gazdaságok mindegyike vezetett be oktatási rendszerei minőségének javítását és befogadóbbá tételét célzó politikákat, ám kevesebb figyelmet fordítottak más fontos prioritások kezelésére, például a külföldi közvetlen tőkebefektetések útjában álló akadályok csökkentésére, vagy a jogállamiság erősítésére.
- Az elmúlt évek történéseit tekintve azoknak a politikáknak kell elsőbbséget élvezniük, amelyek a foglalkoztatás növelését segítik elő a folyamatban lévő költségvetési konszolidáció keretében:

* Az állás nélkül maradt dolgozók átképzését szolgáló, munkába való visszatérésüket ösztönző hatékony aktív munkaerő-piaci programok csökkenthetik a tartósan fennálló munkanélküliséget. Indokolt ezen politikákat megvédeni a költségvetési konszolidációs erőfeszítésektől, valamint kiegészíteni őket a munkanélküli segélyeket érintő reformokkal, amint a munkaerő-piaci kereslet fellendülése stabilizálódik. Nevezetesen, a segélyek nagyságának és/vagy időtartamának a válság miatti növelése fokozatosan megszüntethető, miközben a munkanélküli segélyre jogosultak körének kibővítését célzó közelmúltbéli intézkedések egy része állandóvá tehető.

* A növekedésbarát adóreformok erősíthetik a fellendülés munkahelyteremtő képességét, miközben a költségvetési konszolidációt is segíthetik, amennyiben bevezetésük az adóbevételek növelését eredményező módon történik. Ezek közé tartozik az adókiadások megszüntetése és az adóterheknek a foglalkoztatásra és a növekedésre kevésbé káros adók – például az ingatlan-, fogyasztási és környezetvédelmi adók – felé történő eltolása.

* A termékpiacon reformok számos – főként európai – OECD-országban prioritást élveznek, és meglehetősen gyors hatással lehetnek a növekedésre, különösen akkor, ha bizonyos védett szektorokban vezetnek be őket, például a kiskereskedelemben vagy a szakszolgáltatások terén, ahol igen nagy a gyors munkahelyteremtés lehetősége.

* Fontos, hogy az újabb gazdasági pangás sújtotta gazdaságokban a politikai válasz a válság tanulságait is figyelembe vegye a gyenge aktivitás munkaerő-piaci hatásának tompítását szolgáló működőképes megoldások, így például a rövidített munkaidőprogramok alkalmazása tekintetében.

Míg a válság nyilvánvalóbbá tette a strukturális reformok szükségességét és lökést adott a cselekvésnek, aggályok merültek fel azzal kapcsolatban, hogy egyes reformok rövid távon károsak lehetnek, például akkor, ha tovább gyengítik az összkeresletet. Az OECD-országokra vonatkozó 30 évnyi reformtapasztalatból merítve a 4. fejezet a strukturális reformok rövid távú hatását vizsgálja meg. Számos politikai tanulsággal szolgál arra vonatkozóan, hogyan tervezhető meg az aktuális reformprogram úgy, hogy segítse a fellendülés beindulását:

- A strukturális reformok rövid távon lehetséges negatív hatásaival kapcsolatos aggályok eltűzöttnek tűnnek. Egyes strukturális reformok meglehetősen gyors lökést adnak a növekedésnek, míg általában csak nagyon kevés jár – ha jár egyáltalán – rövid távon költségekkel.
- A reformokból származó előnyök teljes körű materializálódása azonban többnyire időbe – általában több évbe – telik.
- Emellett a ciklikus feltételek is szerepet játszanak a reformok rövid távú hatásainak alakulásában. Kimutatható, hogy bizonyos munkaerő-piaci reformok (főként a munkanélküli segélyrendszereket és a foglalkoztatásvédelmet érintő reformok) a „rossz időkben” átmenetileg ronthatják a gazdasági helyzetet. A válság által még mindig sújtott gazdaságokban, és kivéve, ha a jelenlegi politikákat a rendestől kifejezetten eltérőnek tekintik, előnyösebb lehet ezeket a reformokat csak akkor végrehajtani, amikor a munkaerőpiac már egyértelműen a fellendülés jeleit mutatja.
- Egy jól megtervezett munkaerő- és termékpiacon reformcsomag egyszerre biztosítaná a legnagyobb előnyöket és csökkentené az egyes önálló reformok átmeneti költségeit. A termékpiacon liberalizálása a foglalkoztatásvédelmet és a munkanélküli segélyeket érintő reformok bevezetésével együtt például mérsékelheti az utóbbival összefüggő lehetséges reálbércsökkenést.
- Erősebb lesz a strukturális reformok rövid távú hatása, ha egy hatékony kommunikációs stratégia és egy erős, jól szabályozott bankszektor a bizalom erősítése révén a reformokból eredő jövőbeli jövedelemnövekmény terhére való költségre ösztönzi a háztartásokat és a vállalkozásokat.

Az OECD-országok zömében az elmúlt évtizedekben tapasztalt egyre szélesedő jövedelemkülönbségek előtérbe hozták azt az aggályt, miszerint a strukturális reformok – és így *A növekedés jegyében* c. kiadványban megfogalmazott prioritások egy része is – növelhetik a jövedelmi egyenlőtlenségeket. Ezek az aggályok a válság kapcsán még inkább előtérbe kerültek, főként azokban az országokban, ahol a jelenlegi reformtevékenységet elsősorban a költségvetési konszolidációs célkitűzések vezérik. Az 5. fejezet az egyenlőtlenség csökkentése és a gazdasági növekedés elősegítése közötti komplementaritásokat és ellentétes irányú hatásokat vizsgálja:

- Számos strukturális reform kettős haszonnal jár, mivel csökkenti a jövedelmi egyenlőtlenségeket, ugyanakkor hosszú távon az egy főre jutó GDP növekedését eredményezi. Jó példa erre a humántőke felhalmozásának elősegítése elsősorban a középfokú oktatásban, az oktatás eredményességének és egyenlő elérhetőségének javítása, a munkaerő-piaci dualizmus csökkentése, a bevándorlók integrálásának elősegítése, valamint a nők munkaerő-piaci részvételének növelése. Az adókiadások csökkentése a marginális adókulcsok egyidejű csökkentésével együtt általában szintén mindkét cél eléréséhez hozzájárul.
- Más reformok ezzel szemben ellentétes hatással lehetnek a növekedési és a jövedelemelosztási célkitűzésekre. Az adóztatás eltolása az élők munkájának adóterhei és a vállalati nyereségek felől a fogyasztási adók irányába például ösztönzőleg hat a foglalkoztatásra, a megtakarításokra és a beruházásokra, ám alááshatja az esélyegyenlőséget. Az alacsonyabb jövedelműek felé irányuló pénztranszferek azonban enyhíthetik ezt a hatást.

A jövedelmek elosztását nem csak a hosszú távú trendek, mint például a politikai és intézményi változások, technológiai változások vagy a globalizáció alakítják, hanem ugyanúgy – időnként tartós – hatással vannak rá a makrogazdasági sokkok, mint például a közelmúltbeli pénzügyi válság is. A 40 OECD- és BRIICS-ország 30 évre visszatekintő empirikus elemzése alapján a 6. fejezet a makrogazdasági sokkoknak a jövedelmekre és a foglalkoztatásra gyakorolt disztributív hatását vizsgálja, továbbá a politikák szerepét, illetve az intézmények szerepét a politikák kialakításában. A fejezet bemutatja a nyerteseket és a veszteseket, továbbá megvilágítja a kockázatmegosztás és a növekedési célkitűzések közötti kapcsolatot:

- A rossz időkben a legnagyobb csökkenés általában a szegények jövedelmében és a fiatalok foglalkoztatásában volt tapasztalható, ámbar a jobb időkben a növekedés is nagyobb mértékű volt e két területen. A korábbi

pénzügyi válságok a magas jövedelmű háztartásokat és a szegényeket egyaránt súlyosabban érintették, mint a középosztályokat.

- A kockázatmegosztást növelő, ugyanakkor a növekedést és a munkahelyteremtést is – nem utolsósorban a munkaerő-reallokáció révén – elősegítő reformok közé tartozik a termékpiacon liberalizálása, az akadályok eltávolítása a kereskedelem és a külföldi közvetlen tőkebefektetések útjából, valamint az élők munkájának adóterheinek csökkentése.
- Sok szociális védőprogram láthatóan mérsékelte a sérülékeny csoportok munkahelyvesztését vagy jövedelemcsökkenését a korábbi sokkokat követően, ám mivel ezek a programok hátrányosan érinthetik a munkahelyeket és a jövedelmeket, különös gondot kell fordítani a megtervezésükre. Különösen igaz ez a bőkezű munkanélküli segélyekre, a magas minimálbérekre és a szigorú foglalkoztatásvédelemre.
- Az országok négy csoportba sorolhatók attól függően, hogy az általuk alkalmazott politikák milyen mértékű szociális védelmet biztosítanak, illetve mennyire segítik elő a munkaerő-reallokációt. A kontinentális Európa legtöbb országa a jövedelmi kockázatok megosztását főként szociális védőprogramokon keresztül biztosítja, míg az angol anyanyelvű és az ázsiai OECD-országok főként a reallokációt elősegítő intézményekre támaszkodnak. A skandináv országok általában mindkét intézményfajtát alkalmazzák, míg a feltörekvő országokban egyik sem alakult ki. A hatékony politikai mix, amelynek alkalmazásával a kockázatmegosztási és a növekedési célkitűzések egyaránt teljesíthetők, ötvözi magában a reallokációt elősegítő intézményeket – melyek mindig mindkét cél elérését segítik – és a jól megtervezett szociális védőrendszert, vagyis egy olyan rendszert, amellyel minimális költség mellett teljesíthető az adott biztosítási célkitűzés.

© OECD

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható, ha megemlítsük az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű OECD kiadványok kivonatos fordításai.

Az OECD on-line könyvesboltban díjmentesen állnak rendelkezésre: www.oecd.org/bookshop

További információ kérhető a Közügyi és Kommunikációs Igazgatóság Jogi és Fordítási Csoportjától: rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Látogasson el honlapunkra: www.oecd.org/rights



Read the complete English version on OECD iLibrary !

OECD (2012), *Economic Policy Reforms 2012. Going for Growth*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/growth-2012-en